

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת פְּנִיחָס

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ כ"ב - חֲלָק ד'

קוֹנְטֵרְס 634

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תוֹכֵב"א

"מחילה מכבוד הרב, אבל הרב צריך לדעת שבעירנו בריסק, מחכים שלושים אלף יהודים שהרב יבוא, וכי הרב יכול לסרב?! ברגע ששמע זאת הרב, אמר ששום תירוץ לא יעזור, ואם יהודים מחכים אי אפשר להתעכב. אמר ה"חפץ חיים, מכאן רואים כאשר מחכים כל כך הרבה יהודים – אין יכולים להתעכב, כך כלפי השמים, אם יראו בשמים שאנחנו מחכים באמת לביאת המשיח, לא יוכלו יותר לעכב את ביאתו!

(טז) פְּמֹה שְׂיִוְתֵר יְהוּדִים יִצְטָרְפוּ לְלִמּוּד וְהַפְּצַת הַזְהָר הַקְּדוֹשׁ – מְקַיְמִים בְּאִפְּן הַכִּי הַטּוֹב אֶת צִפִּית לִישׁוּעָה

אם כך אין הדבר תלוי אלא בנו, וכמה שיותר יהודים יצטרפו למפעל הקדוש בלימוד והפצת הזוהר הקדוש שבזה מקיימים באופן הכי הטוב את ציפית לישועה, בוודאי תיכף מן השמים ישלחו לנו את משיח צדקנו במהרה בימנו ברחמים אמון!

(יז) בְּשָׁמַיִם פָּבֵר הַסְּפִימוֹ לְכַךְ מִזְמָן, רַק מְחַפִּים עָלֵינוּ שְׁנָקִים

מוֹרֵי וְרִבּוֹתֵי! הַרְעִיא מֵהֵימְנָא - מִשֶּׁה רַבִּינוּ, אֵלֵיהּ הַנְּבִיא, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי אוֹמְרִים לָנוּ, שְׁכַשְׁנִלְמַד זֹה"ק נִצָּא מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, הֵבֵה נִתְבוֹנֵן, בְּשָׁמַיִם כִּבֵּר הַסְּכִימוֹ לְכַךְ מִזְמָן, רַק מַחֲכִים עָלֵינוּ שְׁנָקִים וְכִידוּעַ שְׁחִיבִים קוֹדֵם אֵיתַעְרוּתָא דַּלְתָּתָא כַּמְבוּאָר בְּזוּהַ"ק (פרשת לך לך דף ע"ז:), הלא בוודאי כאשר יראו בשמים שאנו לומדים זוה"ק, זאת אומרת שאנו מחכים באמת לביאת המשיח, תיכף נגאל ברחמים.

(יח) שְׁעַר הַחֲמֻשִׁים עֲתִיד לְהִתְגַּלּוֹת בִּימֵי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ

בַּתְּפִלַּת אֶתְהָ בְּחֻרְתָּנוּ שְׁאוּמְרִים לְפָנַי תִּיקוֹן לֵיל שְׁבוּעוֹת פְּתוּבָה בְּזֶה הַלְשׁוֹן: אֶהְבֶּת אֹתָנוּ וְגו', וְהַבְּדִלְתָּנוּ מִטְּמֵאֵת מִצְרַיִם וְגו', וְהַכְּנִסְתָּנוּ לַחֲמֻשִׁים שְׁעָרֵי קְדוּשָׁה בְּיוֹם הַזֶּה, עַד כָּאן, מִשְׁמַע דְּבִלּוּם זֶה זֹכִים לְשַׁעַר הַחֲמֻשִׁים שֶׁל בֵּינָה וְקְדוּשָׁה. וּמְקוּרָו בְּתִיקוּנֵי זוּהַר (תיקון כא וכג) דְּנִכְתָּב

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בתורה חמשים פעמים יציאת מצרים שע"ז זכו לחמשים שערי קדושה עיי"ש. ועיי"ע בזהר פרשת אמור. וענן באור החיים הקדוש (במדבר כד ז) עה"פ "זל מים מדליו", דשער החמשים עתיד להתגלות בימי מלך המשיח עיי"ש.

יט) מי שאינו רוצה בלמוד הזהר, פי אם בלמוד הנגלה לבר, הרי הוא מתדבק באתר דמותא

ובקונטרס עץ החיים (פרק יג), ומי שאינו לומד פנימיות התורה הרי הוא מתחייב בנפשו פי גם בעסק התורה יפל הנופל כו' פנזכר לעיל בארך ולא זו בלבד שלא יברר ברורים אדרבה כו' וכמו שאמר מי שאינו רוצה בלמוד הזה פי אם בלמוד הנגלה לבד הרי הוא מתדבק באתר דמותא כו' וכמו שכתב בזהר דווחי שהובא לעיל שרק בה ועל דה יזכה לאור החיים פי היא היא בחינת עץ החיים ועל דה יבוא לידי אהבה ויראה וחי בהם בעסק תורתו לברר ברורים לעלות נפשו ומקור נפשו וליחדן ביחדו יתברך כו', עכ"ל.

כ) "מי" זה השער החמשים המתגלה ללומדי הסוד

ובזה אפשר לפרש המשנה אבות (פג משנה א') ולפני "מי" אתה עתיד לתן דין וחשבון "מי" בגימטריה חמשים, שיכולים לזכות על ידי למוד תורת הסוד, אתה עתיד לתן דין וחשבון. כלומר כאשר תבוא לפניו יתברך עם "מי" זה השער החמשים המתגלה ללומדי הסוד, אז תוכל לתת דין וחשבון, על השאלה עסקת בתורה, שיהיה לך מכל שעה של שבת קודש מליון שנה תורה, ועל השאלה של צפית לישועה, שכל יום שאתה לומד זה"ק, לא רק שאתה מחכה לגאולה, אלא אתה עושה את הפעולות הנכונות לקרב את הגאולה ברחמים.

ישראל, דאינון אברים, ואיהי נשמתא עליהו. איהו סיעתא דשמאי. דאתמר בה, (מלכים א ח) ואתה תשמע השמים. איהו סיעת קדוש (וממנה תלוי), שגאמר עליה, תניא הנסיעת לה. דאתמר עליה תניא דמסיע לה.

איתן מושבך ושים בסלע קנף. (במדבר כד) איתן: תניא. תמן קנא דנשרא עלאה, ואיהי שכינתא. ועלה אתמר, (דברים לב) כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף, דאינון שוני הלכות ומשניות. וכל דבור ודבור שיוצא מפיו של זה התניא, שמוציא אותו לשם השם - בין בתורה, בין בתפלה, בין בכרכה, בין בכל מצוה ומצוה - מה כתוב בו? יפרש כנפיו, אותו הנשר, שהוא דבור שבו יהו"ה. יקחהו ישאהו על אברתו. מהו על אברתו? על אותו איבר של בן האדם (של אותו נשר) שבו מצוה יהו"ה, ונקרא איבר של השכינה. ומשום זה נאמר ישאהו על אברתו. ישאהו, כמו (במדבר ו) ישא יהו"ה פניו אליך.

יקחהו ישאהו על אברתו, מאי על אברתו. על ההוא אבר דבר נש, (ס"א דההוא נשרא) דביה מצוה יהו"ה, אתקרי אבר דשכינתא. ובגין דא ישאהו על אברתו. ישאהו: פגון (במדבר ו) ישא יהו"ה פניו אליך.

ומאי ושים בסלע קנף. אלא אמר דוד עליה, (שמואל ב כב) יי סלעי ומצדתי. אוף הכי תנא, דאיהו ביה הלכה תקיפא כסלע, דלית פטיש יכיל לפצצא תהי בכל קושטין דעלמא. בהאי איהו מקננא נשרא, וכל תנאים אתקריאו קנים דילה. ובגין דא, (דברים כב) כי יקרא קן צפור לפניך, בארץ מקרה, זמנא קדא פאושפיזא ואכסנאי, דאודמן לפום שעתא כבי אושפיזיה.

ואית דאינון במתניתא דלהון דירה לשכינתא, קדא הוא דכתיב, (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת וגו', לדרתם, לדרתם חסר, לשון דירה. ואית מארי משנה דתורתם אמנותם, דלא

והיא סיעת משמים, שגאמר בה (מלכים-א ח) ואתה תשמע השמים. היא סיעת קדוש (וממנה תלוי), שגאמר עליה, תניא הנסיעת לה.

איתן מושבך ושים בסלע קנף (במדבר כד). איתן - תניא. שם הקן של הנשר העליון, והיא השכינה, ועליה נאמר (דברים לב) כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף, שהם שוני הלכות ומשניות. וכל דבור ודבור שיוצא מפיו של זה התניא, שמוציא אותו לשם השם - בין בתורה, בין בתפלה, בין בכרכה, בין בכל מצוה ומצוה - מה כתוב בו? יפרש כנפיו, אותו הנשר, שהוא דבור שבו יהו"ה. יקחהו ישאהו על אברתו. מהו על אברתו? על אותו איבר של בן האדם (של אותו נשר) שבו מצוה יהו"ה, ונקרא איבר של השכינה. ומשום זה נאמר ישאהו על אברתו. ישאהו, כמו (במדבר ו) ישא יהו"ה פניו אליך.

ומהו שכתוב ושים בסלע קנף? אלא אמר דוד עליו, (שמואל-ב כב) ה' סלעי ומצדתי. כף גם השונה הלכה שבו הלכה תקיפה כסלע, שאין פטיש יכול לפוצץ אותה בכל קשיות שבעולם. בזה הוא מקנן הנשר, וכל התנאים נקראים קנים שלה. ומשום זה נאמר, (דברים כב) כי יקרא קן צפור לפניך, בדרך מקרה, פעם אחת, פאורח ואכסנאי שמוזמן לפי שעה לבית מלונו.

ויש שהם בלמוד שלהם נעשים דירה לשכינה. זהו שכתוב (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת וגו', לדרתם. לדרתם חסר, לשון דירה. ויש בעלי משנה שתורתם אמנותם, שלא וזה השכינה מהם כל ימיהם. אבל על אלו נאמר, כי יקרא קן צפור לפניך. בהם השכינה נמצאת בדרך מקרה. פעמים ששורה עליהם ונמצאת עמהם, ופעמים לא נמצאת עמהם.

זאת שכינתא מנהון כל יומיהון. אבל אלין, כי יקרא קן צפור לפניך, בהון שכינתא בארץ מקרה, זמנין שרייא עליהו ואשתכחת עמהון, וזמנין לא אשתכחת עמהון.

יְרֵא דְמַלְחָה, וּמִגִּין דְּאִשְׁתַּכַּחַת עִמָּהוֹן, לֹא תִקַּח הָאֵם. וּמִגִּין דְּלֹא אִשְׁתַּכַּחַת עִמָּהוֹן, שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם. אֶפְרָחִים אֵלִין מְאִירֵי מִשְׁנָה. אוּ בִיזִים, מְאִירֵי מִקְרָא בְּאֵלִין דְּלֹא קִבְעִין לְמוּדִייהוּ, שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם. אָבֵל בְּאֵלִין דְּקִבְעִין לְמוּדִייהוּ, לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים. וְאִית מְאִירֵי הַלְכוּת, דְּדִמְיִין לְכַכְבָּיא, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (דְּנִיאל יב) וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים פּוֹכְכִים לְעוֹלָם וָעֶד. לֹא פּוֹכְכִים, דְּאִתְמַר בְּהוֹן (יִשְׁעִיה לז) וְכָל צָבָאָם יִבּוּל. אֲלֵא כְּאִינוּן פְּכֻבָּיא דְעֻלְמָא דְאַתִּי, דְּאִינוּן לְעוֹלָם וָעֶד קְיָיְמֵי תְדִיר.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אֲדָם, (בְּרֵאשִׁית א) בְּתֵר דְּאִשְׁלִימוּ לְעִבְדֵי דְתִייהוּ כָּל אוֹמֵן וְאוֹמֵן, אָמַר לִוְן קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אוֹמְנוּתָא תְּדָא אִית לִי לְמַעַבְד, דִּיְהֵא שׁוּתְפָא דְכֻלְנָא. אִתְחַבְרוּ כְּלָכוּ כְּחֵדָא, לְמַעַבְד בִּיה פֵּל אֶחָד וְאֶחָד מִחוּלְקָא דִּלִּיה, וְאַנָּא אִשְׁתַּתַּף עִמְכוֹן, לְמִיְהִב לִיה מִחוּלְקָא דִּלִּי. וְהִינּוּ נַעֲשֶׂה אֲדָם בְּצֻלְמֵנוּ פְּדֻמוּתֵנוּ. וְאוֹקְמוּהָ רַבְּנָן, דְּלִית אֲדָם אֲלֵא יִשְׂרָאֵל, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (יִחֻזְקָא לז) וְאַתָּן צְאֲנֵי צֹאן מְרַעִיתֵי אֲדָם אִתְּם. אִתְּם אֲדָם, וְלֹא עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וּבְגִין דָּא (תְּהֵלִים קמט) יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל בְּעַשְׂוֹ.

אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, וְדָאִי הָהוּא תְּנָא דְּאִתְמַר בְּסַלְע דְּחֻזָּא אָמַר דָּא, דְּכְּתִיב בִּיה אִיתָן מוֹשְׁבָךְ וְשִׁים בְּסַלְע קִנְף. דְּתֵלַת אֲבָהֵן נִקְרָאוּ אִיתְנִים, וּרְבִיעֵאָה אִיתָן מוֹשְׁבָךְ. דְּבִיה מִתְּיַשְׁבָּא הַלְכָה, דְּאִתְמַר בִּיה הַלְכָה לְמִשָּׁה מְסִינִי. דְּאִיהוּ אִתְפְּשֵׁט עַל שְׁתֵּין רַבּוּא דִּישְׂרָאֵל, וְנִהִיר לִוְן בְּאוֹרֵייתָא, כְּשִׁמְשָׁא (לְסִיְהֵרָא) דְּאִתְפְּסֵי בְּלִילְיָא, וְנִהִיר לְכָל כְּכַבָּיא וּמַזְלֵי. וְלִית לִילְיָא אֲלֵא גְלוּתָא, וְאִיהִי (יִשְׁעִיה כא) שְׁמֵר מַה מְלִילְיָה שְׁמֵר מַה מְלִיל. וְאִתְגְּלִיָּא בִּימְקָא, דְּאִתְמַר (בְּרֵאשִׁית מד) הַבְּקָר אוֹר, בְּקָר דְּאִבְרָהָם, דְּאִתְמַר בִּיה (שְׁמוֹת טז) וּבְקָר וְרֵאִיתֶם אֶת כְּבוֹד יְיָ. (רוּת א) חֵי יְיָ שְׁכָבִי עַד הַבְּקָר.

(כא) שְׁמֵר מַה מְלִילְיָה שְׁמֵר מַה מְלִיל. וּמִתְגַּלְיָה בְּיוֹם, שְׁנַאֲמַר (בְּרֵאשִׁית מד) הַבְּקָר אוֹר. הַבְּקָר שְׁל אִבְרָהָם, שְׁנַאֲמַר בּוּ (שְׁמוֹת טז) וּבְקָר וְרֵאִיתֶם אֶת כְּבוֹד ה' (רוּת א) חֵי ה' שְׁכָבִי עַד הַבְּקָר.

בתוך כך אותו הרוצה הנאמן יצא מאותו סלע ואמר, המנוחה הקדושה, מה מועיל לי להסתתר מפניך, שהרי לא השארתי מקום שלא נכנסתי להסתתר ממך ולא מצאתי. אם כן, אינ לי להתפסות מפיך.

אמר לו המנוחה הקדושה, לאחר שאמר נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, מהו שאמר לבסוף, ויבא אלהים את האדם בצלמו? אמר לו, מה שבארני על זה בעלי המשנה, שמהם אמרו יבא, ומהם אמרו לא יבא - הקדוש ברוך הוא ברא אותו, שכתוב ויבא אלהים את האדם בצלמו. אמר לו, אם כן הוא, לא נתן חלק בו אף אחד מהם, ולא נעשה בצורה שלהם, אלא בצורת המלך, בצלמו כדמותו, שהוא צלם דמות תבניתו. אמר, כך משמע מהכתוב.

אמר, חס ושלום! אלא אני אמרתי לך, שנברא בכל והשליטו על הכל. ואם הנה נתן כל אחד בו חלקו בזמן שהיה כוּעס עליו, כל אחד הנה נוטל חלקו ממנו. (ישעיה ב) כי במה נחשב הוא.

אָרָא הקדוש ברוך הוא ברא אותו (כל אחד ואחד) בצורתו, זו המלכות הקדושה שהיא תמונת כל, שבה הסתכל הקדוש ברוך הוא וברא את העולם וכל הבריות שברא בעולם, וכלל בה עליונים ותחתונים בלי פרוד כלל, וכלל בה עשר ספירות וכל שמות וכנויים והיות. והעליון על הכל, שהוא אָדוֹן על הכל, ואין אלוה חוץ ממנו, ואין נמצא בעליונים ותחתונים פחות ממנו.

משום שהוא קשר של כלם, שלמות של כלם, לקיים בו (תהלים א) ומלכותו בכל משלה. ומשום שלא נמצא עליון על הכל בעליונים ותחתונים פחות ממנו, אפלו באחד מהם, נקראת אמונת ישראל. ומצדו של העליון על הכל נאמר בה (דברים ד) כי לא ראיתם כל תמונה. אבל מצד של שאר הבריות נאמר בה (במדבר יב) ותמונת ה' נביט.

אָדָהְכִי, הָא רַעִיָא מְהִימְנָא נְפִיק מֵהוּא סַלַע, וְאָמַר, בּוּצִינָא קְדִישָׁא, מַה מוּעִיל לִי לְאִתְטַמְרָא מִקְמָךְ, דְּהָא לֹא שְׁבֻקְנָא אַתְרֵךְ דְּלֹא עֲאֵלִית לְאִתְטַמְרָא מִנֵּךְ, וְלֹא אֲשַׁפְחָנָא, אִי הָכִי לִית לִי לְאִתְפְּסִיָּא מִנֵּךְ.

אָמַר לִיה בּוּצִינָא קְדִישָׁא, פִּתְר דְּאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדִמּוּתֵנוּ, מָאִי נִיהוּ דְאָמַר לְבִתְר וִיבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ. אָמַר לִיה, מַה דְּאוּקְמוּהָ עַל דָּא מְאִרֵי מַתְנִיתִין, דְּמַנְהוּן הֵוּ אַמְרִין יְבְרָא, וּמַנְהוּן אַמְרִין לֹא יְבְרָא, קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא בְרָא לִיה, דְּכַתִּיב וִיבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ. אָמַר לִיה, אִי הָכִי (דף רל"ט ע"א) אִיהוּ, לֹא יְהִיב חוּלְקָא בֵּיה חַד מַנְיֵיהוּ, וְלֹא אֲתַעְבִּיד בְּדִיוּקְנָא דְלַהוּן, אֲלֹא בְּאִיקוּנִין דְּמַלְכָּא בְּצַלְמוֹ כְּדִמּוּתוֹ, דְּאִיהוּ צֶלֶם דְּמוֹת תְּבִנְתּוֹ. אָמַר הָכִי אֲשַׁתְּמוּדַע.

אָמַר חַס וְשָׁלוֹם. אֲלֹא אָנָּא אַמִּינָא לָךְ, דְּאִתְבְּרִי בְּכֹלָא, וְאֲשַׁלְטִיה עַל כֹּלָּא. וְאִי הוּא יְהִיב כָּל חַד בֵּיה חוּלְקִיה, בְּזַמְנִיה דְּהוּרָה בְּעֵסִיהָ עֲלֵיהָ, כָּל חַד, הוּרָה נְטִיל חוּלְקִיה מַנְיָה, (ישעיה ב) כִּי בְמָה נִחְשָׁב הוּא.

אֲלֹא קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא בְרָא לִיה (כל סד וסד) בְּדִיוּקְנֵיהָ, דָּא מַלְכוּת קְדִישָׁא, דְּאִיהִי תְמוּנַת כֹּל. דְּבָה אֲסַתְּפֵל קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, וּבְרָא עֲלֵמָא, וְכָל בְּרִיין דְּבָרָא בְּעֲלֵמָא, וְכָלל בֵּה עֲלֵאִין וְתַתְּאִין, בְּלֹא פְרוּדָא כָּלֵל, וְכָלל בֵּה עֶשֶׂר סְפִירָן, וְכָל שְׁמֵהוּן וְכַנּוּיֵין וְהוּיֵין. וְעַלְת עַל כֹּלָּא, דְּאִיהוּ אָדוֹן עַל כֹּלָּא, וְלִית אֲלֵהָא בַר מַנְיָה, וְלֹא יִשְׁתַּכַּח בְּעֲלֵאִין וְתַתְּאִין פְּחוּת מִנֵּה. בְּגִין דְּאִיהִי קֶשֶׁר דְּכֻלְהוּ, שְׁלִימוֹ דְּכֻלְהוּ, לְקַיְמָא בֵּיה (תהלים א) וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. וּבְגִין דְּלֹא אֲשַׁתַּכַּח עַלְת עַל כֹּלָּא בְּעֲלֵאִין וְתַתְּאִין פְּחוּת מִנֵּה, אֲפִילוּ בְּחַד מַנְיָהוּ, אֲתַקְרִיאַת אַמּוּנַת יִשְׂרָאֵל. וּמִסְטַרָּא דְעַלְת עַל כֹּלָּא, אֲתַמַּר בֵּה, (דברים ד) כִּי לֹא רִאִיתֶם כָּל תְּמוּנָה. אֲבָל מִסְטַרָּא דְשָׂאֵר בְּרִיין אֲתַמַּר בֵּה, (במדבר יב) וְתְמוּנַת יְיָ נְבִיט.

בא המנורה הקדושה ושאר
החברים, והשתטחו לפניו
ואמרו, ודאי עתה אין מי שיכול
לקחת ממנו חלקו, שלא נתן בו
חלקו אחד בעולם אלא בורא
העולם, עליון על הכל, ובו תלמי
ענשו או שכרו, ולא במלאך
ושרף ולא בשום בריה בעולם.
ומשום זה בארו חכמי המשנה,
המשתף שם שמים ודבר אחר,
נעקר מן העולם. מיד ששמעו
דברים אלו שאמר רבי שמעון
המנורה הקדושה, שמח הרועה
הנאמן. (שאמר הרועה הנאמן, שמח המנורה
הקדושה) וכל החברים ברכו אותו
ואמרו, רועה נאמן, אם לא היה
בא אדם בעולם אלא לשמע זה
די.

אשריו מי שמשפדל בגלות
האחרונה לרעת השכינה, לכבוד
אותה בכל המצוות ולסבל
בגללה כמה צרות, כמו שנאמר,
השכר עבור שמחת חתן וכלה
הוא הדין. וישלב במקום שהוא
(בראשית כח) - אם יש כ"ב אותיות
של התורה, השכינה שזכת
עמו.

מהו י"ש? חכמה מאין? שבמקום
שהשכינה העליונה שם, חכמה
שם. ובגללה נאמר, (משלי ח)
להנחיל אהבי יש. וזהו (שמות כ)
ועשה חסד לאלפים לאהבי -
מצד של אהבת חסד. ויש - שהיא
חכמה - לימין. שפך בארוהו,
הרועה להחכים - ידרים. ומשום
זה נאמר להנחיל אהבי יש.

בא וראה, בסודות הסותמים,
במדות של הקדוש ברוך הוא,
אותה מדה שמשפדלים בה
וזכרים אותה, עליה נאמר, במדה שאדם מודד, בה מודדים לו. ושבעים פנים לתורה, וזהו
שנאמר (שם) בכל המקום אשר אזכיר את שמי צריך להיות! אלא באותה מדה
שאזכיר את שמי, באותה מדה אבוא אליך וברכתוך. (ע"כ רע"א מהמנא).

אתא בוצינא קדישא ושאר חברייה, ואשתטחו קמיה,
ואמרו, ודאי כען לית מאן דיכיל למיטל מגיה
חולקיה, דלא יהיב ביה חולקא חד בעלמא, אלא בורא
עלמין, עלת על פלא, וביה תליא ענשיה, או אנריה,
ולא במלאך ושרף, ולא בשום בריה דעלמא. ובגין דא
אוקמוה רבנן דמתניתין, המשתף שם שמים ודבר אחר,
נעקר מן העולם. מיד דשמעו מלין אלין דאמר רבי שמעון
בוצינא קדישא, תדא רעיא מהימנא. (ס"א דאמר רע"א מהימנא
בוצינא קדישא תדא) וכל חברייה בריכו ליה, ואמרו, רעיא
מהימנא, אי לא הוה אתי בר נש בעלמא אלא למשמע
דא די.

זכאה איהו, מאן דאשתדל בגלותא בתראה, למנדע
לשכינתא, לאוקיר לה בכל פקודין, ולמסבל
בגינה כמה דוחקין. כמה דאתמר, אגרא דכלה דוחקא.
(בראשית כח) וישלב במקום ההוא, אם יש כ"ב אותיות
דאורייתא, איהי שכיבת עמיה.

מאן י"ש. חכמה מאין. דבאתר דשכינתא עלאה תמן,
חכמה תמן. ובגינה אתמר, (משלי ח) להנחיל אהבי
יש. והיינו (שמות כ) ועשה חסד לאלפים לאהבי. מסטרא
דאהבת חסד. ויש דאיהי חכמה לימינא, דהכי אוקמוה
הרועה להחכים ידרים. ובגין דא, להנחיל אהבי יש.

תא חזי ברזין סתימין, במדות דקודשא בריך הוא, ההיא
מדה דמשפדלין בה, ודכרין בה. עלה אתמר, במדה
שאדם מודד בה מודדין לו. ושבעין אנפין לאורייתא,
והאי איהו (שם) בכל המקום אשר אזכיר את שמי, תזכיר
את שמי מיבעי ליה. אלא בההיא מדה דאזכיר את שמי,
בההיא מדה אבוא אליך וברכתוך. (ע"כ רע"א מהמנא).

וזכרים אותה, עליה נאמר, במדה שאדם מודד, בה מודדים לו. ושבעים פנים לתורה, וזהו
שנאמר (שם) בכל המקום אשר אזכיר את שמי. תזכיר את שמי צריך להיות! אלא באותה מדה
שאזכיר את שמי, באותה מדה אבוא אליך וברכתוך. (ע"כ רע"א מהמנא).

זהר:

על פי הגורל תחלק נחלתו בין רב למעט.
(במדבר כו) רבי יהודה פתח ואמר, (קהלת ג) ידעתי
כי כל אשר יעשה האלהים הוא יהיה לעולם
עליו אין להוסיף וממנו אין לגרע וגו'. שלמה
מלפא, דחכמתיה יתיר על כל בני עלמא, לא
ידענא כי כל אשר יעשה האלהים הוא יהיה
לעולם, ואיהו אמר ידעתי, מה דלא ידע בר
נש אחרא.

אריא ודאי שלמה מלפא חכמתיה סלקא על
כל בני עלמא, ומה דאיהו ידע לא ידעי
כל שאר בני עלמא. תא חזי, שאר אומני
דעלמא, פד איהו עביד עבידתא, אשגח ביה,
ואסתפל זמנא ותריז זמנין ועביד ליה, ולבתר
אוסיה עליה, או גרע מגייה. וקודשא ברין
הוא לאו הכי, אפיק עבידתא לאמתו מתהו,
דלית בה ממשות כלל, ואיהו ממש אתתקן
פדקא יאות, ולא אצטרין לאוספא ולאגרעא
מניה. בגין כן כתיב, (בראשית א) וירא אלהים את
כל אשר עשה והנה טוב מאד.

הו כל אשר יעשה האלהים, לתקונא דעלמא,
ודאי הוא יהיה לעולם. רבי יצחק אמר,
אי הכי מהו והאלהים עשה שייראו מלפניו.
אלא האי קרא הכי אוליפנא, והוא רזא עלאה
בין חברנא, האי קרא הכי מיבעי ליה, כי כל
אשר עשה האלהים הוא יהיה לעולם, מהו
כל אשר יעשה, והא כתיב מה שיהיה כבר
הוא ואשר להיות כבר היה, ואת אמרת כל
אשר יעשה.

אריא מקרא אחרא אשתמע, כתיב (ישעיה סד) עין
לא ראתה אלהים וזלתך יעשה למחפה

יעשה! עשית צריך להיות! למחפה לו! לך צריך להיות!

זהר

על פי הגורל תחלק נחלתו בין
רב למעט (במדבר כו). רבי יהודה
פתח ואמר (קהלת ג) ידעתי כי כל
אשר יעשה האלהים הוא יהיה
לעולם עליו אין להוסיף וממנו
אין לגרע וגו'. שלמה המלך,
שחכמתו יתרה על כל בני
העולם, לא ידענו כי כל אשר
יעשה האלהים הוא יהיה לעולם,
והוא אמר ידעתי, מה שלא ידע
בן אדם אחר!?

אריא ודאי שלמה המלך חכמתו
עולה על כל בני העולם, ומה
שהוא ידע, לא יודעים כל שאר
בני העולם. בא וראה, שאר בעלי
אמנות שבעולם, פאשר הוא
עושה מעשה, משגיח בו
ומסתפל פעם ושתים פעמים
ועושה אותו, ולבסוף מוסיף
עליו או גורע ממנו. והקדוש
ברוך הוא לא כן - מוציא מעשה
לאמתו מתהו, שאין בו ממשות
כלל, והוא ממש נתקן כמו
שצריך, ולא צריך להוסיף ולגרע
ממנו. בגלל זה כתוב, (בראשית א)
וירא אלהים את כל אשר עשה
והנה טוב מאד.

ועוד, כל אשר יעשה האלהים,
לתקון העולם, ודאי הוא יהיה
לעולם. רבי יצחק אמר, אם כן,
מהו שנאמר והאלהים עשה
שייראו מלפניו? אלא זה הפסוק
כך למדנו, והוא סוד עליון בין
חברינו. פסוק זה כף צריך
להיות: כי כל אשר עשה האלהים
הוא יהיה לעולם. מהו כל אשר
יעשה? והרי כתוב, מה שיהיה
כבר הוא ואשר להיות כבר היה,
ואתה אמרת כל אשר יעשה!
אריא מפסוק אחר נשמע. כתוב
(ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים
וזלתך יעשה למחפה לו.

אלא מקום עליון הוא, שנמשך

ויוצא ומדליק נרות כלם לכל כוון, ונקרא עולם הבא. וממנו יוצא אילן אחד להשקותו ולתקנו. וזה האילן עליון ומכבד הוא על כל שאר האילנות, וכבד בארונה. ואותו עולם הבא שנמשך ויוצא, מתקן לו לזה האילן תמיד, משקה אותו ומתקן אותו במעשיו, מעטר אותו בעטרות, ולא מפסיק מקורו לעולם ולעולמי עולמים.

באותו אילן תלויה האמונה, בו שורה מכל שאר האילנות, קיים הכל בו. ועל זה כתוב, כל אשר יעשה האלהים הוא יהיה לעולם. ודאי הוא הנה, הוא הנה, והוא יהיה. עליו אין להוסיף וממנו אין לגרע. ועל זה בתורה כתוב, (דברים יג) לא תסף עליו ולא תגרע ממנו. שאילן זה תורה הוא. ומקום זה מתקן האלהים תמיד. האלהים סתם, זו גבורה מאין סוף ומאין חקר, כמו שנאמר (ישעיה מ) אין חקר לתבונתו. האלהים, ולא אלהים. ועל זה עשה, יעשה תמיד, כנביעה שלא פוסקים מימיה לדורי דורות.

בגדר זה כתוב, והאלהים עשה שייראו מלפניו. תקן לו לזה האילן בתקון שלם שאחיו לכל צד, עליון ותחתון, כדי שייראו מלפניו, ולא יחליפו אותו בחלוף אחר לדורי דורות.

אמר רבי אבא, ודאי יפה אתה אומר, אבל שוב יש להסתפל: בתחלה יעשה, ולבסוף - והאלהים עשה. מה בין זה לזה? אלא (תמיד) ודאי יעשה ויתקן לזה האילן שלא יפסקו מימיו לדורי דורות. ולבסוף עשה. מהו עשה? אלא עשה האלהים אילן אחר למטה ממנו. ולא יעשה כמו זה.

לתת מנייה. ולא יעשה

לו. יעשה, עשית מיבעי ליה. למחפה לו, לך מיבעי ליה. אלא אתר עלאה הוא, דנגיד ונפיק ואדליק בוצינין פלהו לכל עיבר, ואקרי עולם הבא. ומנייה נפיק חד אילנא, (דף ר"ט ע"ב) לאתשקיא ולאיתתקנא. והאי אילנא עלאה ויקירא הוא על כל שאר אילנין, והא אוקמוה. וההוא עולם הבא דנגיד ונפיק, אתקין ליה להאי אילנא תדיר, אשקי ליה, ומתקן ליה בעבידתיה, מעטר ליה בעטרין, לא פסיק מבועי מנייה לעלם לעלמי עלמין.

בההוא אילנא תליא מהימנותא, ביה שריא מכל שאר אילנין, קיומא דכלא ביה. ועל דא כתיב, כל אשר יעשה האלהים הוא יהיה לעולם. ודאי הוא הנה הוא הנה והוא יהא. עליו אין להוסיף, וממנו אין לגרע. ועל דא באורייתא כתיב, (דברים יג) לא תסף עליו ולא תגרע ממנו. דאילנא דא, דאורייתא הוא. ואתר דא אתקין האלהים תדיר. האלהים סתם, דא גבורה מאין סוף ומאין חקר. כמה דאת אמר, (ישעיה מ) אין חקר לתבונתו, ולא אלהים. ועל דא עשה, יעשה תדיר, כמבוע דלא פסקו מימיו לדורי דרין.

בגין כן כתיב, והאלהים עשה שייראו מלפניו. אתקין ליה להאי אילנא, בתקונא שלים, דאחיד לכל סטר עילא ותתא, בגין דייראו מלפניו. ולא יחלפון ליה בחלופא אחרא לדורי דרין.

אמר רבי אבא, ודאי שפיר קא אמרת, אבל תו אית לאסתפלא, כן דמיתא יעשה, ולבתר והאלהים עשה, מה בין האי להאי. אלא (תדיר) ודאי יעשה ואתקין להאי אילנא, דלא פסקין מימיו לדורי דרין. ולבתר עשה, מהו עשה. אלא עשה האלהים אילנא אחרא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים ארוקרי אידיד? ארעניק אמנה אבר מצובה? אחמנה?
אמנה ביום הפואדנה? וכדומה..

סט זוהר היומי 6 חלקים
בכריכה קשה

